

Wägga kogg, põlletas tiivad ärra, ja kull
kus otsekohhe tulle sisse. Nenda leidis
ta siin surma, mis ta ni wägga kartis,
ühjast rdmust osse joobnud läks ta holetu-
maks, et arwand suggu kahjo ennam
tullewad ja sai äkliste hirmsa kibbeda otse
lätte.

Sest juttust saab inimenne paljo
head moista. Jogas ellopõlwes, ig-
gas ellokohhas on inimessel omma hädda
ja omma murre jäetud ja ei selle ürrikesse
ello sees olle ükski sest üsna ilma. Ei
seäl jures olle muud nou anda, kui et tar-
gaste, ja nenda kui moistlikul inimess-
sel sünnib, iggaüks isse enmast hädda eest
katsub hoida, tedda, kui ta peäle tuleb,
jouds möda wähhendada ja mitte tühja
kaebamisse ja nurisemisese läbbi tedda su-
re.

ramaks ei tõsta. Iggauhhel on omma
koorm, mis teine wahhest ei tunne ja
teema asemel koggoni ei jouaks kanda.
Küllab seäsk mõtles pääsohesel ja õmbli-
kul ei ühtegi waewa ollewad, agaa ees
neil olle ka isse waenlased, kes neid jälle
takka kiusawad? —

Ka woib iggaüks sest juttust moista,
et se ei kõlba, et inimenne omma pärris
asest ja kohta, mis temmal seätud on,
wollatumal kombel mahhajättab, ja jän-
nese linna lähheb, mõtteldes, et teises
paikas parrem luggu on. Seäsel on se
algmisest lodud, et ta oues taewa al-
peab lendama. Süiski jättis sedda ello
mahha, ja otis karsja lautas ja moisa
toas parremat asest ja suremat rahho.
Wägga kas leidis? — Woi ka! —